

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2019-12-11
Besvaras senast
2020-01-14

Till utrikesminister Ann Linde (S)

2019/20:204 Turkiets angreppskrig i Rojava

Erdoğanregimen i Turkiet gör i likhet med andra diktaturer och fiender till demokrati och mänskliga rättigheter omskrivningar när det gäller att beskriva sina förbrytelser. Erdoğanregimen kallar dem för ”juridiska reformer”. Den kallar dem också ”demokratiska”. Erdoğanregimen lever helt i en uppochnedvänd värld. Dess absurda vokabulär för tankarna till den litterära science fiction-litteraturen som George Orwells *1984* eller Aldous Huxleys *Du sköna nya värld*.

Samtidigt som dessa angrepp på demokratin äger rum inom landet använder Erdoğanregimen den turkiska militären till att i strid med folkrätten gå till angrepp och anfälla nationella minoriteter, såsom kurder, yazidier, och assyrier/syrianer i grannländerna – nationella minoriteter som tidigare varit utsatta för IS/Daishs brutala förföljelser. När turkiska medier avslöjade att den turkiska säkerhetstjänsten smugglade vapen till IS/Daish tvingades de journalister som skrivit om dessa förhållanden att fly utomlands.

I januari 2018 gick turkiska trupper in i staden Afrin, som ligger på syriskt territorium, och Rojava, den del av Syrien där kurdiska peshmerga drivit bort IS/Daish och upprättat ett fungerande demokratiskt samhälle. Dessa samhällen beskylldes av Erdoğanregimen för att vara ett hot mot den turkiska statens säkerhet, och Turkiet krävde att på främmande makts territorium få driva bort befolkningen och där upprätta en så kallad säkerhetszon. En tanke som slår en är att om man behöver en säkerhetszon får man rimligen upprätta den på sitt eget och inte på främmande makts territorium. Avsikten var flytta dem som flytt från Syrien till Turkiet tillbaka in i Syrien och till Rojava.

Erdoğanregimen, som utgör den starkaste Nato-militärmakten i området, bedriver en geopolitisk expansionspolitik och ett anfallskrig. Om den ängslas för något är det inte den turkiska statens säkerhet, utan den spirande demokratin i Rojava är ett för Erdoğanregimen farligt exempel på att man kan skapa enhet mellan olika etniska grupper, och därför vill Erdoğan undanröja den.

Angreppet på Afrin förra året var ett led i en aggressionspolitik som bara fortsätter. För några dagar sedan, den 2 december i år, besköt turkiskt artilleri staden Tal Rifaat, dit många kurder flytt efter angreppet på Afrin. Minst nio personer dödades och minst tio skadades. Granaterna träffade en skola, och ett tiotal av de drabbade var barn.

Flera av Mellanösterns starkaste militärmakter – varav Turkiet är en – påstår sig vara hotade av ett folk som av grannländerna inte tillerkänns rätten till nationellt självbestämmande och som genom historien förvägrats rätten att forma en egen stat. Dessa stora och starka diktaturstaters ängslan och skräck för kurdernas och andra minoriteters krav på demokratiska, mänskliga och kulturella rättigheter skulle uppfattas som komisk om man inte visste vilka brutala medel regimer som den turkiska, den iranska och den syriska är beredda att ta till för att slå vakt om sin överhöghet. Tal Rifaat är inte det enda exemplet på dylika förbrytelser.

Den förtryckande diktaturen i Turkiet, som fyller landets fångelser med oppositionella och saboterar oppositionspartiets demokratiska beslutsprocesser, är medlem i flera internationella organisationer, bland annat FN, Europarådet och försvarsalliansen Nato. Det talades för en del år sedan i den internationella diskussionen i FN och andra internationella organisationer om ”fredsfrämjande” och till och med ”fredsframtvingande” insatser.

Nu begår Turkiet ett uppenbart folkrättsbrott när man med stöd av islamistiska terrorgrupper angriper en annan stats befolkning och begår skenavrättningar, kidnappningar, sexuella övergrepp och, som i Afrin och Tal Rifaat, provocerade massakrer på flyende samt etnisk rensning.

Om Sverige och EU menar allvar med att skapa trygghet för människor i deras hemländer och att dessa människor inte ska tvingas fly för sina liv bör Sverige i EU och FN ta initiativ till att arbeta för att stoppa Erdoğan's krig och inrätta ett flygförbudszon. Flera hundra tusen människor har tvingats fly Erdoğan's övergrepp och krigsbrott i Rojava. Sverige betalar hälften av de 6 miljarderna till Turkiet i syfte att skapa en ”trygg tillvaro” för flyktingar. Men Erdoğan's ockupation och övergrepp i Rojava har i själva verket orsakat flera hundra tusen fler flyktingar. Dessutom tvångsflyttar den turkiska staten syriska flyktingar till Rojava – samma folkrättsbrott som Saddam Hussein en gång i tiden begick i till exempel Kirkuk och andra områden i Irak. Historien upprepas obemärkt.

Jag vill fråga utrikesminister Ann Linde:

1. Vad avser ministern att göra i FN och EU för att få stopp på den

- turkiska aggressionen i Rojava?
2. Avser den svenska regeringen att genom FN och EU skicka observatörer till Rojava för att undersöka den turkiska statens övergrepp?
 3. Avser ministern att genom EU och FN arbeta för en flygförbudszon?

.....

Amineh Kakabaveh (-)

Överlämnas enligt uppdrag

Anna Aspegren